

že výsledky pozorování, byť i jediného, stačí, by na jeho základě mohli podati dobrozdání správné a spolehlivé, není příčiny z té okolnosti, že se omezili na jedině pozorování, dovozovati nedostatečnost a nespolehlivost jejich posudku. Dobrozdání soudních lékařů v tomto případě je jasné, není v rozporu ani samo s sebou ani se zjištěnými skutečnostmi, není tedy stíženo žádnou z vad, uvedených v § 126 tr. ř. a vyžadujících dobrozdání jiných znalců nebo fakulty. Zejména pak nezávdává ta okolnost, že obžalovaný dle posudku soudních lékařů stížen je vrozenou sníženou inteligencí, pokud se týče vyloženou slabomyslností, příčiny k pochybnostem, uvedeným ve zmateční stížnosti, ani k domněnce, že by byli psychiatři, pokud se týče fakulta zjistili u obžalovaného úplnou blbost.

Důvod zmatečnosti dle č. 9 a) § 281 tr. ř. spatřuje zmateční stížnost v tom, že v jednání obžalovaného shledal nalézací soud udávání ve smyslu § 209 tr. z., ač prý původní udání, jakoby jej byl Jiří W. při zlém nakládání uloupil o 500 K; po uplynutí zcela krátké doby během téhož dopoledne zase odvolal. Nehledíc k tomu, že zmateční stížnost pomíjí mlčením závažnou skutečnost, že totiž obžalovaný svoje udání učinil před četnictvem po dvakráte a to po druhé asi o hodinu později než po první a že je odvolal teprve tehdy, když byl četnickým strážmistrem R-ou usvědčen, že u sebe peněz vůbec neměl, byl čin spáchán, dokonán obojím udáním a odvolání jeho nebylo způsobitelným je odčiniti, přivoditi jeho beztrestnost, jak za to má stížnost zmateční. Nepřípadným jest poukazuje-li zmateční stížnost na to, že i křivá výpověď svědecká se trestně nestihá, odvolal-li ji svědek po skončení svého výsledku, neboť i beztrestnost křivé výpovědi svědecké nastává pouze tehdy, byla-li výpověď odvolána před formálním zakončením výsledku. V přítomném případě nemohl obžalovaný beztrestnost zjednat si odvoláním křivého udání teprve potom, kdy čin, jak uvedeno, byl již dokonán, nehledě k tomu, že udání svého neodvolal obžalovaný dobrovolně, nýbrž teprve, když byl usvědčen, že jest udání nepravdivým.

Čís. 262.

Předražování. Pro posouzení trestnosti pachatelovy jest lhostejno, nebyly-li ceny předmětu potřeby, o nějž šlo, zaznamenány na tržní desce a prodávali-li ostatní prodavači za touž cenu jako pachatel.

(Rozh. ze dne 18. září 1920, Kr II 147/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované Leopoldiny P. do rozsudku lichevního soudu u zemského soudu v Opavě ze dne 6. dubna 1920, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem předražování dle § 7 č. 3 zák. ze dne 17. října 1919, č. 568 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska důvodu zmatečnosti dle § 281 čís. 9 a) tr. ř. vytyká zmateční stížnost mylné právní posouzení případu, spočívající prý v tom,

že obžalované scházel úmysl, využítkovati k obohacení obtížných poměrů zásobovacích. Jelikož prý cena cibule na tržní tabuli tehdy nebyla zaznamenána, nezbývalo prý jí nic jiného, než řídit se cenou, všemi prodavačkami na trhu požadovanou a pro ni rozhodnou. Že by ostatní prodavačky byly měly větší nabývací náklady, prý nebylo úředním vyšetřováním nijak spolehlivě zjištěno, ostatně nelze prý od obžalované požadovati, by náklady ony u svých spoluprodavaček při prodeji vyšetřovala. Počinání její nemělo prý ostatně při několika kilogramech cibule, jí prodávané, způsobivosti, regulovati a stlačovati tržní cenu cibule, prodávané současně na celém trhu za ceny značně vyšší. Při nejmenším prý však prodej cibule všemi ostatními prodavačkami za stejnou cenu byl způsobivým vzbuditi v ní omyl, vylučující možnost, by ve svém jednání spatřovala trestný skutek. Leč výtky jest zcela bezpodstatnou, neboť nalézací soud zjistil, že tehdejší trhov^á cena cibule činila pouze až 3 K za 1 kg. Že pak ostatní prodavačky, které prodávaly cibuli po 5 K za 1 kg, tuto cenu odůvodnily nabývacími náklady, prohlašuje rozsudek rovněž za zjištěno, nehledíc k tomu, že by případné trestné jednání ostatních prodavaček nemohlo omlouvati stejné jednání obžalované. Rozsudek vychází zcela správně z názoru, že u obžalované, která prodávanou jí cibuli vypěstila sama ve své vlastní zahradě, jsou pro posouzení otázky, je-li cena jí požadovaná cenou přiměřenou či zřejmě přemrštěnou, směrodatnými její výrobní náklady. I prohlašuje rozsudek vším právem zisk, obžalovanou ve výši při nejmenším 1 K 50 h docílený a tedy i cenu 5 K při 1 kg za (zřejmě) přemrštěné, neboť opírá se při tom o dobrozdání znalecké, dle něhož činila přiměřená cena cibule v kritické době 3 K až 3 K 50 h za 1 kg, při čemž vzat byl zřetel nejen na výrobní náklady, nýbrž i na ztrátu, způsobenou vyschnutím a zkázou cibule. Uváží-li se, že, jak již zmíněno, i trhov^á cena cibule zjištěna byla ve výši až do 3 K při 1 kg, pak je na snadě, že pro obžalovanou, která byla povinna stanoviti prodejní cenu své cibule jednak se zřetelem na vlastní výrobní náklady, jednak s ohledem na onu trhovou cenu, byla resp. měla býti beze všeho významu jak okolnost, že snad ceny cibule nebyly zaznamenány na tržní tabuli, tak i cena, za kterou cibuli prodávaly jiné prodavačky. Zejména je pro posouzení trestnosti jejího počinání lhostejnou výše nabývacích nákladů u ostatních prodavaček a stejně bezvýznamnou je otázka, bylo-li počinání obžalované vzhledem k nepatrnému množství cibule, jí prodávané, způsobivým, by regulovalo, zejména stlačovalo tržní cenu cibule. Jest konečně na bíledni, že ani domnělým omylem, přivoděným prý tím, že ostatní prodavačky prodávaly cibuli za stejnou cenu, jako obžalovaná, se obžalovaná vzhledem ke zjištěnému stavu věci a dle toho, co zde řečeno bylo, omlouvati nemůže. Rozhodným jest pouze, zda obžalovaná, nehledíc k ostatním zákonným předpokladům přečinu předražování, požadovala za cibuli zřejmě přemrštěnou cenu, využítkujíc při tom mimořádných, válkou vyvolaných poměrů. I tuto náležitost rozsudek, pojímá-li se jeho výrok a odůvodnění jako celek, zjišťuje, čerpaje svoje přesvědčení ze skutkových zjištění, zde jednotlivě dotčených.